

Arrest

nr. 67 660 van 30 september 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 26 juli 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 14 juni 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 augustus 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 september 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat S. MICHOLT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 30 juni 2011 wordt een beslissing van 14 juni 2011 tot onontvankelijkheid van verzoeksters aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) en een bevel om het grondgebied te verlaten ter kennis gebracht aan verzoekster. Dit is de bestreden beslissing, die als volgt wordt gemotiveerd:

“In toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door

Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

...

Uit artikel 9ter §1, 4^e lid en artikel 9ter §3,3^o volgt de verplichting, op straffe van onontvankelijkheid de drie medische gegevens, met name de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, in de aanvraag mee te delen, onder vorm van medisch getuigschrift. Het standaard medisch getuigschrift van 29 maart 2011 toont geen enkele uitspraak omtrent de graad van ernst van de ziekte. Aldus is de aanvraag onontvankelijk."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel werpt verzoekster de schending op van artikel 9ter en van artikel 62 van de vreemdelingenwet, het algemeen beginsel van de materiële motiveringsplicht, het algemeen rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur, het algemeen rechtsbeginsel van de zorgvuldigheidsplicht en machtsmisbruik.

2.2. Verzoekster betoogt dat er in het medisch attest wel een uitspraak omtrent de graad van de ernst van de ziekte is gedaan. In het medisch attest vermeldt dokter Luc Matthys enerzijds dat regelmatige controle en opvolging noodzakelijk is en anderzijds dat de aandoeningen van de verzoekende partij een gevaar opleveren voor het ontwikkelen van andere ziektes. Vervolgens betoogt verzoekster dat de verwerende partij heeft nagelaten het medische attest grondig te analyseren, maar slechts een héél oppervlakkige *prima facie* toets heeft uitgevoerd. Dit is volgens verzoekster in strijd met de werkwijze van een behoorlijk besturende overheid.

Daarnaast betoogt verzoekster dat het standaard medisch attest niet verwijst naar de 'graad van ernst van de aandoeningen', maar slechts naar de 'ernst van de aandoeningen'. Aldus kan vastgesteld worden dat in het medisch attest wel degelijk de gevraagde informatie gegeven werd. In dit opzicht betoogt verzoekster dat er niet kan verwacht worden dat in het standaard medisch attest informatie wordt gegeven die niet gevraagd wordt. De behandelende artsen kunnen slechts antwoorden op de gestelde vragen.

Tenslotte werpt de verzoekster op dat de verwerende partij, in samenwerking met de arts-deskundigen door de verwerende partij gemandateerd, dient te oordelen over de medische regularisatieaanvraag. Zij zal oordelen of de gezondheidssituatie van de aanvrager in die mate ernstig is dat een verblijf omwille van medische redenen kan worden toegekend.

2.3.1. De in artikel 62 vreemdelingenwet neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De overheid is verplicht de feitelijke en juridische overwegingen die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen op afdoende wijze op te nemen in de akte. De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen.

In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9ter, § 3, 3° van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat het medisch getuigschrift geen uitspraak inhoudt omtrent de graad van ernst van de ziekte. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt en verzoeker bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht.

2.3.2. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De schending van de materiële motiveringsplicht moet in combinatie met de schending van artikel 9ter vreemdelingenwet bekeken worden.

Artikel 9ter van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1 De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

§ 2 Bij zijn aanvraag toont de vreemdeling zijn identiteit voorzien in § 1, eerste lid, aan door middel van een identiteitsdocument of een bewijselement dat voldoet aan volgende voorwaarden:

1° het bevat de volledige naam, de geboorteplaats en -datum en de nationaliteit van betrokkene;

2° het is uitgereikt door de bevoegde overheid overeenkomstig de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie;

3° het laat toe een fysieke band vast te stellen tussen de titularis en de betrokkene;

4° het is niet opgesteld op basis van loutere verklaringen van de betrokkene.

De vreemdeling kan eveneens zijn identiteit aantonen door verschillende bewijselementen die, samen genomen, de constitutieve elementen van de identiteit bepaald in het eerste lid, 1°, bevatten op voorwaarde dat elk bewijselement minstens voldoet aan de voorwaarden voorzien in het eerste lid, 2° en 4°, en minstens één van de elementen voldoet aan de voorwaarde voorzien in het eerste lid, 3°. De verplichting om zijn identiteit aan te tonen is niet van toepassing op de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken. De vreemdeling die van deze vrijstelling geniet, toont dit uitdrukkelijk aan in de aanvraag.

§ 3 De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk:

1° indien de vreemdeling zijn aanvraag niet indient per aangetekende brief bij de minister of zijn gemachtigde of wanneer de aanvraag niet het adres van de effectieve verblijfplaats in België bevat;

2° indien, in de aanvraag, de vreemdeling zijn identiteit niet aantoonst op de wijze bepaald in § 2 of wanneer de aanvraag het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet bevat;

3° indien het standaard medisch getuigschrift niet wordt voorgelegd bij de aanvraag of indien het standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid;

In de bestreden beslissing wordt overwogen dat het medisch getuigschrift dat verzoeker voorlegde, niet voldoet aan artikel 9ter, § 3, 3° van de vreemdelingenwet: het voldoet niet aan de voorwaarden van artikel 9ter, § 1, vierde lid van de vreemdelingenwet. Met name vermeldt het niet de graad van ernst van de aandoening. Uit het medisch getuigschrift blijkt dat bij “*diagnose: gedetailleerde beschrijving van de aard en de ernst van de aandoeningen*” enkel wordt vermeld wat de aandoeningen en noodzakelijk geachte behandelingen zijn. Het is bijgevolg niet kennelijk onredelijk van de verweerder, steunend op een correcte feitenvinding, te oordelen dat in het medisch attest geen melding wordt gemaakt van de graad van ernst van de aandoening en dat daarom de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard op basis van artikel 9ter § 3, 3° van de vreemdelingenwet.

Waar verzoeker meent dat de graad van ernst van de ziekte impliciet kan worden afgeleid uit het medisch attest, kan hij niet worden gevolgd. Artikel 9ter van de vreemdelingenwet schrijft voor dat deze graad van ernst moet worden vermeld, los van de ziekte zelf en de noodzakelijk geachte behandeling, zodat het niet opgaat te stellen dat deze graad van ernst impliciet kan worden afgeleid uit de overige bewoordingen en uit het geheel van het medisch attest.

2.3.3. Verder wijst verzoeker erop dat het de verwerende partij is in samenwerking met de arts-deskundigen, die zal oordelen of de gezondheidssituatie van de aanvrager in die mate ernstig is dat een verblijf omwille van medische reden kan worden toegekend. Het oordeel of de gezondheidssituatie al dan niet ernstig is, behoort tot de bevoegdheid van de arts-deskundige. De opmerkingen van verzoeker inzake de arts-deskundige en het oordeel of de gezondheidssituatie al dan niet ernstig is, betreffen de gegrondheid van de aanvraag en doen *in casu* niet ter zake, nu de aanvraag van verzoeker onontvankelijk werd verklaard en de gegrondheid, in deze fase, niet aan de orde is.

2.3.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de overheid de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Verzoeker slaagt er niet in aan te tonen dat er *in casu* werd uitgegaan van een foutieve feitenvinding, zodat de schending van de zorgvuldigheidsplicht niet kan worden aangenomen.

2.3.5. Inzake het opgeworpen machtsmisbruik van de verwerende partij, wijst de Raad erop dat de verwerende partij zich bij het nemen van de bestreden beslissing heeft gehouden aan de bewoordingen van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Dit artikel stelt in het vierde lid van §1 : *“Dit medisch getuigschrift vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling”*. In §3, 3° van dit artikel staat dat de aanvraag ontvankelijk is *“indien het standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid”*. Op het medisch attest worden enkel de ziektes en de noodzakelijk geachte behandeling vermeld, niet de graad van de ernst van de aandoening. Er is hier dus geen sprake van machtsmisbruik, aangezien het bestuur louter de wettelijke bepalingen heeft nageleefd en toegepast, zoals dat van het bestuur mag verwacht worden.

2.3.6. De schending van de door verzoeker aangevoerde bepalingen kan niet worden aangenomen.

Het enig middel is niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig september tweeduizend en elf door:

dhr. M. MILOJKOWIC,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
dhr. T. LEYSEN,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MILOJKOWIC